

NEMRAVNÉ SLIBY

ODHALILA JSEM MU SVÉ NEJTEMNĚJŠÍ TOUHY
A ON JE PROMĚNIL VE SKUTEČNOST...

ALESSANDRA TORRE

NEMRAVNÉ SLIBY

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy
Těsné pouto

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Na tělo

Láska v podvazcích
Hříšné dědictví

Nemravné sliby

Nemravné sliby

Připravujeme

Splněné touhy

ALESSANDRA TORRE

NEMRAVNÉ SLIBY

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2019

Translation © Hana Láryšová, 2026

Cover © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-099-7 (pdf)

Table je pro Brady a Elle.

PROLOG

„Jsi si tím jistá?“ Můj manžel se postavil přede mě, položil mi prst pod bradu a zvedl mi hlavu, až jsem se mu dívala do očí. Navlhčila jsem si rty, na nichž jsem stále cítila šampaňské, a přikývla jsem.

„Kolena od sebe.“

Chytila jsem se okraje postele a rozevřela stehna, hedvábná látka šatů se mi přitom lepila na jejich vnitřní strany. Sklonil zrak a já viděla, jak se v něm mísí chtíč a neochota udělat následující krok. Klesl přede mě na kolena. Přejel mi dlaní po lýtku, majetnicky ho zmáčkl, načež mi začal rozepínat saténovou stuhu pravé lodičky na jehlovém podpatku. Drahou botu mi opatrně zul a odložil stranou, potom se přesunul k levé. V šeru ložnice jsem sledovala, jak se na tento delikátní úkon napjatě soustředí, přesto pracoval rychle.

Bosé chodidlo jsem položila na dřevěnou podlahu, zatímco on mi dlaní uctivě přejížděl po holých nohou směrem nahoru a zastavil se u rozevřených kolen. Zalétl pohledem k mým očím. „Víc,“ řekl chraplavě a zatlačil do nich.

Poddala jsem se mu, dovolila mu roztáhnout mi nohy a zvednout šaty, takže jsem byla úplně odhalená. Když uviděl, že nemám kalhotky, usmál se a jemně mi přejel dlaní po zvlhlém klíně. Roztáhl mě prsty a pak vklouzl tak hluboko dovnitř, že zmizel i lesklý platinový snubní prsten. Zalapala jsem přitom po dechu a jemu potměněly oči, protože zjistil, jak jsem vlhká a rozdychtěná. „Pověz mi, co chceš.“

Zadívala jsem se mu do očí. „Jeho.“

Zaklel a jeho prsty se odtáhly, pak vklouzl zpátky a přirážel proti místu, kde jsem to nejvíc potřebovala. „Kde?“

„Přímo tady. Na naší posteli.“

Sklonila jsem pohled a uviděla okamžitou a ohromnou reakci jeho penisu, který při mých slovech tvrdl.

„Kdy?“

Zadívala jsem se za něho na muže, který se opíral o komodu, hrbil ramena a pevně svíral okraje mahagonu. Zadíval se mi do očí, postavil se a obličej se mu stáhl hladem a chtíčem.

„Teď.“

1. KAPITOLA

O sedm let dřív

ELLE

Ohledně penisů jsem bývala nonšalantní. Popravdě, myslela jsem si, že jsou ošklivé. Znetvořené. Chovala jsem se k nim stejně chladně jako ke svojí menstruaci. Ve stylu – *aha, zase ty. Tak se spolu nějak popasujeme, pokud mě nebudeš příliš bolet.*

Popasovala jsem se se sedmi penisy, než jsem se doslechla o péru Eastona Northa. To slovo o čtyřech písmenech se ke stolu dívčího spolku vůbec nehodilo, takže jsem se zakuckala kouskem brokolice a musela vypít půl sklenice ledového čaje, abych ji spláchla.

„Chelsea,“ plísnila jsem kamarádku a rozhlédla se po jídelně, jestli není na doslech naše vychovatelka, protože měla tu nepříjemnou a záhadnou schopnost vyčmuchar, když jsme mluvily sprostě, pašovaly alkohol, nebo byly cítit trávou – všechny přestupky, které s sebou nesly přísné tresty a finanční pokuty. Chelsea už takhle vedla v patrnosti, ale malá blondýnka nad tím jen mávla rukou s francouzskou manikúrou.

„Je to pravda, Elle,“ trvala na svém a naprosto ignorovala svůj zvonivý hlas a to, jak se nesl. „Já ti říkám, že jsem nic hezčího neviděla.“

„Hezcího?“ Laura se soustředěním chirurga zkoumala kousek lososa servírovaného na salátu. „Použila jsi zajímavé slovo.“

S tím jsem souhlasila, ačkoliv souhlasit s Laurou Pinnovou se rovnalo společenské sebevraždě. Souhlas znamenal otroctví, a jakmile vycítila potenciálního otroka, chytla ho a ochočila s bezcitností hyeny.

„Byl prostě...“ Chelsea se opřela o lnem potažené opěradlo židle a povzddechla si. Vypadala spokojeně jako žena, která právě spořádala příliš mnoho dezertů. Se zájmem jsem ji sledovala. „Dokonalý,“ dokončila. „Tlustý, nádherný, dokonalý.“

Polkla jsem vlastní otázku, protože jsem si byla jistá, že je místo mě položí ostatní. A opravdu, Ling se napřímila, odtrhla svoji pozornost od tlusté učebnice matematiky před sebou a upřela ji na Chelsea. „Myslela jsem, že chodíš s tím fotbalistou.“

„Chodila jsem,“ přemítala Chelsea. „Ale to bylo před Eastonem. Než jsem se seznámila s TÍM.“

TÍM očividně myslela jeho ptáka. Vysypala jsem si do čaje balíček umělého sladidla Splenda a čekala, protože mě zajímalo, kam bude tahle konverzace směřovat.

Zasténala. „Znáte mě. Já na ptáky vyloženě nejsem. Ale na tom *jeho* něco je.“ Zvedla oči ke stropu a usmála se, jak si ho nad sebou představovala.

Nastalo dlouhé ohromené ticho, kdy jsme vstřebávaly fakt, že si Chelsea nemyslí, že je na ptáky. Ta holka byla mezi námi od prváku za štětku. Kvůli ní nám zkrátili večerku na půlnoc a celé sesterstvo muselo absolvovat tříhodinovou přednášku na téma promiskuity. V jednu chvíli ubohá Ling, která nikdy nezažila ani druhou metu, zrudla natolik, až se vyučující zarazila, protože byla přesvědčená, že se dusí.

„Ty na ptáky vyloženě nejsi?“ zopakovala jsem tlumeným hlasem. „Tak...“ Nechtěla jsem to říct. Nechtěla jsem vyhrknout otázku, která tepala v myslích všech druhaček. *Tak... proč spíš s každým chlapem, co ti přeběhne přes cestu?*

Chelsea se narovnala a stropní světlo jí osvětlilo akné na pokožce silně pokryté korektorem. „Předpokládám, že ty jsi s Jonahem spala, protože máš ráda jeho penis?“ pronesla suše.

Na tom něco bylo a já sklapla pusy a sklonila pohled od jejího pupínku zpátky ke svému salátu. Spala jsem s Jonahem, protože jsem ho měla ráda a zdálo se, že sex je výsledkem každého vztahu na vysoké trvajícím déle než tři týdny. Jonahův penis byl ze všech těch sedmi, co jsem viděla, nejmenší – s čímž jsem se Chelsea svěřila v půl třetí ráno na zadním sedadle špinavého taxíku opilá tequilou. Doufala jsem, že na to zapomněla. Nezapomněla.

„Proč je jeho penis tak hezký?“ Ling naklonila hlavu a dívala se na Chelsea, zatímco si bez kroužení napíchla okurku v misce. „Barva? Textura? Šířka? Tvar?“

Jenom Ling by se zeptala na texturu penisu a Laura Pinová po té příležitosti chňapla připravenými pařáty.

„Ling,“ zavětrila. „Co kdyby sis odnesla učení do studovny a nechala velké holky, aby si tu pokecaly?“ Usmála se delikátně a šlechtěně jako vlk těsně předtím, než sežral Červenou karkulku.

Položila jsem Ling ruku na paži dřív, než se mohla pohnout. „Jdi do prdele, Lauro.“ Sama jsem se sladce usmála. „Chelsea?“ zvedla jsem obočí a ponoukla ji tak k odpovědi dřív, než Lauře Pinnové praskne cévka.

Chelsea mezi námi třemi přeskakovala pohledem jako čelist prváka, co poprvé zkusí kokain. Poznala jsem, že se rozhoduje mezi krveprolitím z hrozící hádky a svojí šťavnatou

historkou. Jednu bolestnou vteřinu mě nechala dusit se ve vlastní šťávě, pak si povzdechla a do očí se jí vrátil zasněný pohled. „Dobře, víte, jak má někdo žalud jako houbu završující erekci?“

Jelikož se Ling zatvářila pohoršeně, pokračovala a svoji příští otázku adresovala mně.

„A jiní ho mají menší než ten zbytek, jako gumu na tužce?“

Přikývla jsem, ačkoliv já svoje penisy nikdy do takového detailu nezkoumala. Většinou jsem se s nimi setkávala ve tmě a šmátrala po nich zpocenou rukou. Z mých sedmi bych znovu poznala tři, včetně Jonahova. Poměr žaludu vůči zbytku... to jsem netušila.

„Má ho dokonalý, ani příliš velký, ani příliš malý.“

„Super,“ poznamenala Laura suše. „Jako Medvědí rodinka penisů.“

„Ne, Medvědí rodinka ne,“ vložila se do toho Ling. „Tři malá prasátka.“

„KAŽDOPÁDNĚ,“ pokračovala Chelsea. „Taky je robustní. A zdá se to jako divné slovo pro popis péra, ale je taky naprosto mužný. Shodil kalhoty a já přísahám bohu, chtěla jsem padnout na kolena a začít ho uctívat.“

Laura, která uměla být stejná potvora, jako byla zbožná, zbledla, protože Chelsea jim v představách malovala obraz falešných bohů. Já žvýkala salát a spřádala teorii, že tou dobou už Chelsea na kolenou pravděpodobně byla.

„A taky je velký, očividně,“ pokračovala Chelsea, aniž by si byla vědoma, že konverzace po obou stranách našeho tria utichala, zatímco legenda jménem Easton narůstala. *Slovní hříčka*. S cinknutím upustila vidličku do misky a roztahovala dlaně od sebe do takové délky, že i Laura souhlasně sykla.

„Ale upřímně,“ pokračovala Chelsea bezstarostně, spustila ruce a odstranila ze svého salátu kruton. „Nešlo o to, že

byl velký nebo krásný. Nejvíc záleželo na tom...“ Pro větší efekt se odmlčela.

Ta pauza zafungovala na nás všechny, včetně mě. Zadávala jsem se na hodiny na konci místnosti, protože jsem si moc dobře uvědomovala, že jsem měla odejít už před třemi minutami. Strčila jsem si do úst další sousto salátu, žvýkala jsem rychleji a čekala na Chelseina další slova.

„Nejvíc záleželo na tom,“ zopakovala a předklonila se, jako by se chystala sdělit svatý grál všech drbů. „Jak ho používal.“

„Používal penis?“ zeptala se Ling hloupě. Na někoho, kdo z nás měl v prváku nejlepší průměr, byla občas strašně zbedněná.

„Ano, Ling. Svůj *penis*.“ Laura nafoukla tváře a okázale zvedla školní brašnu Louis Vuitton a dala si její popruh přes rameno. „To byla fakt zábava. Chelsea se vyspala s někým dalším. Páni. Pošlu tu novinu dál.“

Viděla jsem ten moment, kdy Chelsea svařila obočí, bolest z toho rýpnutí. Honem se zase uvolnila a rozesmála se, Lauře neodpověděla a zadávala se mi do očí.

„Prudérní,“ zamumlala jsem, jakmile byla brunetka oděná do Lilly Pulitzer z doslechu.

„Že?“ Chelsea si zastrčila dlouhou část ofiny za ucho. „Každopádně, bylo to úžasné. Jako čtyři orgasmy. Vůbec netuším, jak najdu někoho, kdo se mu vyrovná.“

„Možná nebudeš muset,“ navrhla Ling. „Možná se vezmete, budete mít děti a budete šoustat jak králíci, dokud nebudete staří a zvrásnění.“ Zahihňala se na nás přes okraj tlusté učebnice matiky a já ji v tu chvíli navzdory její naivitě opravdu zbožňovala. Protože my ostatní jsme věděly, že Easton si Chelsea nevezme. Podle pravidel univerzitního života se děvkař s lehkou holkou nikdy neožení. Děvkař si

najde hodnou holku, nějakou neposkvrněnou a naivní, a přestěhuje ji na předměstí, kde jí poskytne dva a půl orgasmu třikrát týdně spolu s nákupním seznamem.

Vezme si mě, ale to si Chelsea, Ling a mrcha Laura ještě neuvědomovaly. Zatím jsme jen věděly, že Easton North má prima ptáka. A právě tenhle prostý fakt mě o několik let později dostal do téhle šlamastyky.

Na kolenou mezi dvěma muži, zatímco mě manžel držel za zátylek.

2. KAPITOLA

Té noci bylo cosi ve vzduchu. Bezdeché očekávání. Cítila jsem to, když jsem se připravovala a zarazila se s rukou nad obyčejnými bavlněnými kalhotkami, načež jsem si vybrala hedvábná tanga. Přijala jsem to, když jsem se přikradla k baru, moje falešná identita se s drzým sebevědomím prodrala kupředu a já si objednala panáky tequily místo pív.

Do léta zbývaly tři týdny a už jsme nevěděly, co roupama dělat, myšlenky nám utíkaly od zkoušek k opalování, každý víkend jsme prožívaly bezstarostně naplno a napjatě očekávaly pomalé léto před námi. Chelsea, čtyři kluky po Eastonu Northovi, bude v létě nahánět surfaře až v Jersey. Laura měla stáž v charitativní organizaci Junior League of St. Petersburg a Ling jela studovat do Koreje. Já jediná jsem měla zůstat, vydělávat si prodejem zmrzliny na nájem a šoupat nohama na dvou letních předmětech, které mi lehce vynesou dvanáct kreditů.

Měla jsem léto ráda, líbilo se mi, že jsem mohla zaparkovat, aniž bych k tomu potřebovala boží zásah, snadná familiárnost, kterou jsem nacházela ve svých spolužácích, večírky, které nebyly plné prvků. Přesto jsem se cítila stejně zoufale jako každý jiný. Odpočítávala jsem dny do konce roku. Zůstala potřeba posledního lidského kontaktu, než všichni zmizí.

S děsivou přesností jsem mohla odhadnout chvíli, kdy se Chelsea pozvrací. Měla k tomu všechno potřebné. Pivo, pak

tvrdý alkohol. *Nikdy mi nebylo takhle špatně.* Po tequile následoval rum. *Až taková sranda to nebyla.* Když vylezla na bar a šlápla přitom botou na tlustém korkovém klínku někomu na prst, už jsem se na to chystala. Když se zavěsila hlavou dolů z věšáku na skleničky, pohnula jsem se. Když klopýtala z baru k záchodům, nasměrovala jsem ji k nejbližšímu křoví, přesto jsem ji tam nedostala včas.

Sledovala jsem hnědou tekutinu dopadající nebezpečně blízko mých nových botek Steve Madden a poslouchala sto opilých holek zpívat refrén *Brown Eyed Girl*.

„Jsem v pohodě,“ zaskřehotala, ačkoliv se nikdo doopravdy neptal.

„Pojď,“ vytáhla jsem ji nahoru a rozhlédla se po něčem, čím bych jí otřela bradu. „Zůstaň tady. Dojdu ti pro ubrousek.“

Klopýtla doprava a já ji opatrně usadila na jeden z řetězů ze svářkové oceli, co v baru měli. „Zůstaň,“ přikázala jsem jí.

Otočila jsem se, že zamířím k baru, a narazila na něho. „Pardon,“ zamumlala jsem a posunula se doprava.

„Tumáš.“

Bylo to jedno slovo. Pět písmen. Nevinných, ale pozornost upoutaly, jako když Chelsea zašeptala sprosté slovo uprostřed jídelny spolku. Vzhledla jsem, a to byla moje chyba.

Božské trable, přesně tak vypadal. Takový nevinný typ, co nosí polokošili a khaki kalhoty v neděli do kostela a pak dívku klátí na rodinné jachtě. Rozcuchané vlasy, kšiltovka Master's, silná čelist a modré oči. Určitě ho zvolili za krále maturitního plesu. Ten typ, co by kluka jako Jonah odstrčil stranou, hodil si holku přes rameno a pleskl ji po zadku.

Ne že bych v tu chvíli přemýšlela nad Jonahem. Po minulém víkendu už na Jonaha *nikdy* nepomyslím. Ironie byla, že ten slib mi přinesl vidinu jeho jazyka v *jejím* krku a jeho

ruku mačkající její ňadro v push-up podprsence. Díkybohu, že jsme se rozhodli si vyjít. Díkybohu, že jsem šla do vyššího patra. Díkybohu, že jsem je viděla dřív, než si opravdu získal moje srdce.

„Tumáš.“ Pohnul rukou a já soustředila pohled na hrst ubrousků, které držel.

„Aha. Páni. Díky.“ Samé jedničky a já blábolila jako batole.

„Já to udělám.“ Odtáhl ubrousky z dosahu a dřepnul si před Chelsea, které opatrně otřel bradu silně pokrytou zvratky. Bylo mi divné, že vůbec nereaguje, dívala se na mě a mávla na mě rukou. „Pojďme si zatancovat!“ vykřikla.

Radši ne. Sledovala jsem, jak ji poplácal po koleni, aby mu začala věnovat pozornost. „Chelsea? Měla bys jít domů. Pojď, já tě odvezu.“

Moje překvapení, že ji zná, trumflý obavy, že by s ním měla odejít. „Ne.“ Protlačila jsem se mezi ně, přehodila si její ruku přes rameno a s námahou ji vytáhla. „Já ji odvezu.“

„PROBOHA,“ vyjekla Chelsea a vůbec přitom nedbala na svůj přišerný dech, který vysílala naším směrem. „Vy se o mě hádáte! To je tak sladké.“

Kluk se uchechtl, ukázal přitom bílé zuby a diskrétně vyhodil špinavý ubrousek do nejbližší popelnice vystlané černým pytlek na odpadky. „Rozkošné,“ souhlasil, vzal ji za druhou ruku a přehodil si ji přes rameno.

Snadno ji zvedl a vyšel s ní na chodník. Já přitom klopýtala za nimi a snažila se jim vůbec stačit, zatímco on táhl větší část opilé Chelsea.

„Počkej,“ protestovala jsem. „Stůj.“

Zastavil se, ale Chelsea pokračovala dál, takže jsme k ní oba přiskočili, abychom ji udrželi na nohou.

„Mohl bych ji prostě odnést,“ nabídl se.

„Je tááák silný,“ souhlasila Chelsea.

„Cením si tvójí pomoci, ale už to zvládnú.“ Zalovila jsem v zadní kapse pro telefon. „Zavolám taxíka. Budeme v pohodě.“

Zadíval se na temnou ulici a pak zpátky k hlasitému baru. Odněkud se k nám doneslo říhnutí následované duněním rádia levného auta. „Nelíbí se mi, že bych vás tady měl nechat samotné.“

„Elle, on je gentleman!“ vykvikla Chelsea.

„Mám auto přímo tady. Odvezu vás domů.“ Kývl hlavou k temnému parkovišti, které vypadalo jako dokonalé místo na to, aby tam někomu usekli hlavu – za předpokladu, že chtěl použít nový model BMW jako popravní špalek. „Jsem strážlivý,“ dodal.

„STRÁŽLIVÝ gentleman!“ doplnila Chelsea hlasem o oktavu vyšším, než bylo snesitelné.

„Hele.“ Sáhł do kapsy kalhot a vytasil peněženku, ze které vytáhl řidičák, a pak mi ho podal. „Vyfoť si ho. Pošli to kamarádce.“

Vzala jsem si od něj řidičák a schválně jsem porovnávala fotku s jeho obličejem. Sakryš. Bez té kšiltovky byl ještě víc sexy. Posunula jsem palec, abych viděla jeho jméno. *Easton North*. Bez uvažování jsem se nadechla, nebyla jsem tak opilá, abych si nepamatovala naši konverzaci u oběda, která pak ještě celé týdny dělala ubohou Ling. Jak Chelsea popsala jeho ptáka? *Hezký*. Ale taky nějak jinak. *Robustní*? To je ono?

Cítila jsem, jak mi hoří tváře, zatímco jsem odemykala telefon, fotila ho a honem odesílala zprávu Ling spolu s tučtem vykřičníků a textem, ze kterého bude s největší pravděpodobností zmatená.

Tenhle kluk veze mě a Chelsea domů. Jestli zmizíme, pověz jim, že jsme umřely na robustního ptáka.

Rozesmála jsem se, odeslala zprávu a vrátila mu řidičák. „Co je?“ Vzal si ho, jako by s ním bylo něco v nepořádku. Moje hihňání se změnilo ve smích, který nešel zastavit.

„Co je?“ zopakoval a v té úchvatné tváři se pomalu rozlil úsměv, jako by bojoval s touhou se ke mně přidat. „Jde o můj věk? Jsem pro tebe moc starý?“

Protočila jsem oči a ukázala k Chelsea, naznačovala jsem mu, že ji klidně může vzít. „O tvůj věk nejde.“ Já jsem pro změnu bojovala s touhou vytáhnout telefon a přechíst si datum narození na fotce, kterou jsem pořídila. Je mladší? Starší? Možná už byl za zenitem, jeden z těch osmadvacetiletých chlápků, co si natáhnou čtyři roky na deset. Zvedl Chelsea a ta se zavlnila a vytáhla ruce do vzduchu, jako by si to užívala. Pečlivě jsem si ji prohlédla a doufala, že se zvracením už skončila.

„Moje výška?“ Hádal a kývl k bílému sedanu na okraji parkoviště. „To je moje.“

„V tom autě už jsem byla,“ oznámila Chelsea hlasitě, když vůz zablikal.

„O tvoji výšku nejde.“ Měl prima výšku. Absolutně nevtipnou.

Otevřela jsem zadní dveře a držela je, aby ji mohl pod mým bedlivým dohledem opatrně posadit na sedadlo.

„Že jsem *v tomhle autě byla*,“ řekla spikleneckým šepem, „to jsem myslela biblicky.“

Easton se na mě omluvně zadíval a já si skousla spodní ret, abych se znova nerozesmála.

„Byli jsme opi...“, začal a ona ho přerušila tak ječivým hlasem, až to rvalo ušní bubínky.

„Byli jsme ZAMILOVANÍ, Eastone Northe. Neopovažuj se tomu ubírat na kráse!“

Zvedla jsem na něho obočí a nechala ho se několik nesmírně zábavných vteřin potit, zatímco jí opatrně ukládal

nohy a zavíral dveře. Chelsea začala uvnitř vyřvávat národní hymnu.

„No,“ řekl tiše a začal protáčet klíče od auta kolem prstu. „Nevím, jak dobře znáš Chelsea, ale my jsme vlastně zasnoubení.“

Myslím, že v tu chvíli jsem se do něj zamilovala. Přímo tam, v oblečení potřísněném pivem a s Chelsea z plných plic zpívající *Hvězdami posetý prapor* v noci prosáklé očekáváním.

„To jsem věděla,“ odpověděla jsem s tichým úsměvem. „Já jsem vlastně vaše svědkyně.“

„Aha...“ odtušil. „Takže ty jsi ta hravá svědkyně, co mě bude pokoušet a svádět očima. Varovali mě před tebou.“ Otevřel dveře na straně spolujezdce a počkal, až nastoupím. „Ty jsi ta, která mě svede o svatební noci a unese do svého doupěte vášně.“

Rozesmála jsem se, načež jsem nasedla. Nečekala jsem, že bájný Easton North bude tak okouzlující. Během zapínání bezpečnostního pásu jsem se snažila vzpomenout si na důvod, proč se s ním Chelsea přestala vídat. Bylo to její rozhodnutí, nebo jeho? Možná se žádný z nich nerozhodl. Spousta jejích vztahů se zakládala na několika setkáních a pak se jejich cesty rozešly a tenhle zřejmě nevybočoval z řady. Například dneska se promyšleně pokoušela sbalit kytaristu z Tainted Love, jenomže kapela to na poslední chvíli odvolala a nechala nás v rukou dýdžeje, který hrál stále dokola loňské hitovky.

Ujistil se, že mám uvnitř i nohy, a pak zavřel dveře. Vyhledla jsem přes zaprášené čelní sklo na bar plný opilců, kterým bylo úplně jedno, co tam vyřvává z repráků.

Usadil se na sedadlo a strčil klíč do zapalování. Motor zakňučel a zapraskal, načež ožil. Opatrně jsem svoje boty přesunula z hromady prázdných lahví Gatorade na podlaze.

Tohle rozhodně nebyl elegantní challenger, který Jonah každé nedělní odpoledne vysával a voskoval.

„Takže, Ellen? Je to tak?“

Technicky vzato to tak bylo, ale než abych na to slyšela, raději bych si zalezla pod deku a umřela tam. „Elle.“ Pozorně jsem sledovala bar. „Nepotřebuješ se rozloučit s přáteli?“

„Ne, jenom vás odvezu a vrátím se.“ Zařadil zpátečku a otočil se ke mně, položil ruku na opěradlo mého sedadla a při couvání se díval dozadu. Přesunula jsem se blíž ke dveřím a pokoušela se nevnímat, jak se špička jeho palce dotýká mého ramene. Chelsea si vzadu broukala přišernou verzi třetí sloky hymny a vůbec se přitom nenechala rušit písničkou z rádia.

„A co ty?“ zabrzdil a zadíval se na mě, šero v autě jeho rysy jen zvýrazňovalo.

„Co já?“

„Ty jsi někomu zaslíbená?“

Usmála jsem se. „Víš, že už nikdo neříká zaslíbená.“

Předstíral, že ho to zmátlo. „Všichni kluci v baseballovém týmu říkají zaslíbená. Každý den. Je to druhé nejčastěji používané slovo hned po rukavici.“

Protočila jsem panenky. „Dobře.“

„To byla skromná, nenápadná zmínka, že jsem v baseballovém týmu.“ Dojel na konec parkoviště a rozhlédl se. Snažila jsem se neřešit fakt, že přesně ví, jak se má dostat k nám domů.

„Velice nenápadná,“ poznamenala jsem. „A opravdu jsem ji potřebovala. Se jménem jako Easton jsem předpokládala, že hraješ na trubku.“

Tentokrát se rozesmál on a mě moc potěšilo, že se vůbec nedržel zpátky. Pobaveně se na mě ohlédl a já jen velice těžko udržela znuděný výraz. „Takže?“ zeptal se. „Jsi zamilovaná?“

„To je divná otázka.“ Poposedla jsem, zatímco na blížícím se semaforu naskočila červená. Zpomalil a zastavil. Na přechod vstoupila trojice mužů. „Většina kluků se ptá, jestli s někým chodím.“

„Většina kluků tě pravděpodobně balí.“

„Což ty neděláš,“ prohlásila jsem skepticky.

„Já se jen ptám.“ Usmál se, jako by přesně věděl, jak moc mě jeho odpověď zničila.

„S nikým nechodí,“ zakrákala Chelsea. „Je úplně, úplně, ÚPLNĚ nezadaná.“

Zasténala jsem a ohlédla se, abych svoji nejlepší kamarádku probodla zlostným pohledem. „Zase *tak* nezadaná nejsem.“

„Měla bys chodit s Eastonem,“ oznámila rozzářeně, jako by právě dostala nejlepší nápad svého života. „Vy dva byste spolu byli dokonalí!“

Easton jakoby uraženě zalapal po dechu. „Myslel jsem, že jsme zamilovaní. Co se stalo s pokořením naší krásy a tím vším?“

„Jo, jo, jo,“ žvanila dál. „Však vy si pokoříte vlastní krásu.“

Zabočil do naší ulice – jízda byla téměř bolestně krátká. „Alfa delta pi, že? Mám vás zavést dopředu, nebo dozadu?“

„Dopředu, prosím.“ Našla jsem na podlaze místo, kam jsem mohla zapřít nohu, otočila jsem se k Chelsea a chytila se sedačky, protože právě projížděl výmolem přímo před naším domem. „Jsme tu. Prosím tě, buď zticha.“

Místo odpovědi si odfrkla. Odepla jsem si pás. „Díky za svezení. Vezmu ji dovnitř.“

„Počkej.“ Popadl mě za ruku a ten kontakt se zdál příliš intimní. „Pořád nevím, proč ses tak smála mému řidičáku.“

Nakrčila jsem nos. „Možná ti to povím, až tě uvidím příště.“ Vyprostila jsem ruku z jeho sevření a pootevřela dveře.

„Jestli tě ještě někdy uvidím.“ Vystoupila jsem a počkala na Chelsea, která mi při soukání se ze zadního sedadla ukázala svoje kalhotky a krkla si, jako by ani nebyla dáma.

„Díky.“ Sklonila se zpátky do auta a mávla na něj prsty, jako by ho chtěla očarovat. „Potom ti pošlu Ellino telefonní číslo.“

„Ne, NEPOŠLE,“ řekla jsem hlasitě.

Chelsea se rozesmála, zabouchla dveře, otočila se ke mně a divoce mě objala kolem ramen. „To jsem udělala pro tebe, víš? To zvracení. Abych vás dala dohromady.“

„Jasně.“ Jen tak tak jsem ji udržela a nasměrovala jsem ji k okázalým hlavním dveřím směřujícím na jih. „Ale moc se ti to povedlo. To zvracení jsi provedla dokonale.“

„To jsem si myslela,“ pronesla skromně. „Trénovala jsem.“

Políbila jsem ji do blondatých kudrlin a na chvilku ji opustila, protože jsem se vydala ke dveřím natukat kód, přičemž jsem držela prst na puse, aby zůstala zticha. Už bylo po večerce a nesměly jsme dělat hluk. Po špičkách jsme se vkradly dovnitř a mlčky mávly hloučku děvčat ve společenské místnosti, které pod dekami sledovaly tiše hrající televizi. Prošly jsme dál dřevem obloženou halou, mířily jsme k otevřeným terasám určeným k odpočinku pro kteroukoliv sestru, která si potřebovala někde schrupnout po přílišném studiu nebo pařbě.

„Dobrou noc.“ Chelsea dopadla obličejem napřed na nejbližší postel. Pomalu jsem jí vytáhla mobil ze zadní kapsy kalhot, strčila ho do erární nabíječky vedle ní a poplácala ji po hlavě.

„Dobrou.“

3. KAPITOLA

Přišlo léto a Easton North zůstával jako poslední sušenka v balíčku od skautek, nad kterou člověk dumá, kdy by ji mohl konečně vytáhnout a pochutnat si na ní. Chtěla jsem si pochutnat na něm. Bože, chtěla jsem tu jeho atletickou postavu popadnout a povalit ho na zem. Pohltit ten rozkošný úsměv.

Ale to jsem neudělala. Kvůli zbytečným ohledům na Chelsea, která byla momentálně v Jersey, a ostražitosti vůči všem mužům po Jonahově zradě jsem se držela od Eastona Northa co nejdál. Během školního roku by to bylo jednoduché. Díky třiceti tisícům studentů se dalo snadno ztratit v davu, proto jsem se taky o Jonahových bokovkách dozvěděla až tři měsíce po začátku našeho vztahu. Ale v létě se kampus zmenšoval. Lidi se poznávali. Večírky probíhaly v intimnějším duchu. S Eastonem jsme na sebe znovu a znovu naráželi jako dva opuštěné rafty na pobřeží.

*Na party u někoho doma. S červeným kelímkem v ruce, vzduchem se nesl hovor, popíjelo se a já do něj narazila bokem. Otočila jsem se, abych se omluvila, uviděla Eastona a rozesmála se. Udělal krok ke mně a já ustoupila. „Právě odcházíme!“ zavolala jsem přes písničku *Bone Thugs*, která byla dost stará na to, aby byla cool. Otočila jsem hlavu a hledala svoji spolubydlící jako důkaz, že nejsem sama.*

Zašklebil se a zvedl svůj kelímk, dopil jeho obsah a celou dobu se na mě přitom díval. Pořád měl tu kšiltovku, ale

otočenou dozadu, skrze pásek mu čouhala čupřina vlasů a já se mu mohla nepokrytě zadívat do světle modrých očí. „Vím, proč ses smála!“ zavolal na mě, zatímco jsem se v žabkách ubírala k východu.

Ohlédla jsem se a zarazila se.

Zvedl prázdný kelímek a ukazováčkem mi naznačil, abych přišla blíž. Takový hráč. V tom namachrovaném úsměvu se skvěla hromada sebejistoty. Věděl, že přijdu. Věděl, že ho nechám, aby se ke mně naklonil a šeptem mi navěsil bulíky na nos. Věděl, že jeho svádění očima a dokonalé postavě žádná holka neodolá.

Našla jsem v sobě vůli hodnou Herkula, otočila se a odešla. Proklestila jsem si cestu davem a pevně sevřela kelímek, protože mi trochu zvětralého piva vyšpláchlo ven. Odešla jsem a Easton North mě, bohužel, nenásledoval.

V knihovně. Šíleným tempem jsem si tužkou zapisovala poznámky a desetimiligramové pilulky adderall fungovaly, jak mají. Židle vedle mě se s vrznutím odsunula, kdosi ji odtahoval po koberci.

Dokončila jsem odstavec a odložila tužku, pročítala jsem si poznámky a snažila se zapamatovat si pravidla binomického rozdělení. Zavřela jsem oči a v duchu si představila jednotlivé kroky a snažila se vybavit si jednotlivé věty z učebnice.

Něco mi lehce tuklo o malíček, otevřela jsem oči a zírala na svoji ruku.

Ležel na ní vytržený kus papíru přeložený napůl. Vzkaz. Podívala jsem se doprava a seděl tam, kolem očí se mu pobavením udělaly vrásky, před ním ležel obnošený zelený batoh vedle otevřeného bloku. Sklonil pohled ke vzkazu a já jeho příkladu následovala. Rozložila jsem ho a zamžourala

na natěsnané, ale úhledné písmo vyvedené modrým inkoustem.

Pověz mi, proč ses smála, a já ti dám pokoj.

Pod tím slibem byla načrtnutá čára – prázdné místo čekající na odpověď. Přehnaně dramaticky jsem vydechla, předklonila se a tužkou prázdné místo zaplnila.

Myslela jsem, že to víš.

S pohledem zarytým do stolu jsem mu papírek postrčila. Předklonil se, aby si ho přečetl, a ke mně zavanula slabá vůně mýdla. Měl mokré a husté vlasy, na čele rozčepýřené, a mě napadlo, kde má kšiltovku.

Zalétl ke mně očima a zacukalo mu v koutku úst. Chelsea mi jednou řekla, že jeho pusa umí kouzlit. Nemluvila o polibcích. Do podrobných detailů mi popsala, jak ji Easton North lízal. V posledních čtyřech týdnech jsem se pokoušela na ty detaily nemyslet. A zatímco jsem sledovala, jak pomalu roztahuje ústa v úsměvu, pokoušela jsem se vytěsnit její slova z hlavy.

Nahrbil se nad poznámkovým blokem a napsal něco dalšího, pak opatrně stránku přeložil a půlku odtrhl, přeložil na čtvrtiny a poslal mi vzkaz přes dřevěný povrch stolu. Zůstal patnáct centimetrů od mé ruky, což bylo podle legendy o sedm a půl centimetru méně, než kolik měřil jeho penis.

Zahrála jsem divadýlko, jako že se dívám na hodinky, a pak jsem našťavaně a znuděně sebrala lístek a rozložila ho na stole. Myslím, že moje pusa podváděla, protože jsem cítila, jak se plná očekávání usmívám.

Víš, že to nevím.

Moje tužka začala psát úplně sama.

Šlo o tvůj penis.

Zírala jsem na tu větu, protože jsem si nebyla úplně jistá, že chci ten oheň zapálit. Nemohla jsem říct jenom tohle

a odejít. Bavili bychom se dál. On by mě naháněl. Vyptával by se. Takhle bych si ho záměrně přitáhla.

Zmuchlala jsem ten papírek do úplně nejmenší kuličky a položila ji na stůl. Palcem a ukazováčkem jsem udělala kruh a cvrnkla kuličku vzduchem až na druhý konec místnosti, kde dopadla za dvě řady stolů. Zíral tím směrem, kde zmizela, a pak se ohlédl zpátky na mě. Protáhla jsem se a prohnula záda přes opěradlo židle, pak jsem se postavila a posbírala si učebnice.

„Dobrou noc,“ šeptla jsem a nevinně se na něho usmála. Dala jsem si na čas a pomalou chůzí jsem došla za roh police s knihami. A jakmile jsem byla z dohledu, rozběhla jsem se.

V klubu. Kluk přede mnou byl stoprocentně týpek z jižní Floridy s nagelovanými vlasy do špičky a přístupem, který skvěle fungoval na Delta Gammy, ale na mě vůbec. Zadívala jsem se mu přes rameno a hledala v davu Lizzy, která mi dělala letní náhradnici za Chelsea. Byla trochu vyšší a o hodně milejší, ale bez té surové upřímnosti, díky které jsem si svoji lehkou nejlepši kamarádku zamilovala.

„To je osud, že se zase potkáváme.“ Kluk z Miami se opřel o bar a bokem štouchl do moje stoličky. „Nejdřív v posilovně a teď tady?“

To nebyl osud. V úterý večer se jinde než v klubu být nedalo a na cvičení byla závislá polovina kampusu. Mohla jsem se otočit dokola a ukázat na deset lidí, které jsem za poslední týden viděla v posilovně. Jediný člověk, kterého jsem neviděla – ne že bych ho hledala –, byl Easton, a to jen díky tomu, že sportovci používali soukromou posilovnu. Každopádně, od posledního setkání uprostřed noci v knihovně uběhly dva týdny a zatím se mi dařilo se mu vyhýbat.

„Já vím,“ povedlo se mi usmát. „Mazec.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nemravné sliby***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.